



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La construcció de la pau

L'ingrés d'Alemanya al Consell permanent de la Societat de Nacions, és una nova pedra posada a l'edifici de la pau, de què són arquitectes i obrers els membres de la susdita Societat.

Ja no es podrà dir ara que aquesta és la Santa Aliança dels vencedors.

Ja no semblarà una conxorxa de gent sospitosa, un aparell ortopèdic i una barrera per a endegar les inundacions periòdiques dels pobles del Nord.

Amb l'ingrés d'Alemanya al Consell de Ginebra, entren automàticament en vigor els pactes de Locarno.

Per aquests pactes, Alemanya Anglaterra, França, Itàlia, Bèlgica i Polònia es comprometen a no confiar a les armes, sinó a l'arbitratge, la resolució de les seves querelles.

I conseqüència d'aquest compromís, que assegura la pau entre els enemics i belligerants d'ahir, seran la petició de desarmament, de desocupació dels territoris del Rhin i de revisió dels mandats colonials, que formularà Alemanya al si de la Societat de Nacions.

Si, en efecte, en lo successiu, els conflictes internacionals s'han de resoldre amistosament, cal tenir en peu de guerra els enormes exèrcits que tenen les principals potències d'Europa?

Estan segurs, en virtut dels pactes esmentats, que Alemanya no intentarà una revenja, no perpetrarà una agressió contra França, per a què seguir ocupant els territoris renans?

I pel mateix motiu, tenint la garantia dels pactes de Locarno, i essent innecessari el debilitament econòmic del poble alemany, serà forçós donar-li a aquest les seves colònies i els centres de proveïment de matèries primes de què se'l va privar pel tractat de Versalles.

Es clar que això no es farà a mata-degolla. Es clar que no es procedirà d'un cop de ploma a esborrar el passat, ni es pot d'un cop de drap eixugar els rius de sang vessada.

Però el camí de la locarnització d'Europa, com diu Briand, és el que indiquem.

Aqueixes pedres només són les que manquen per acabar d'edificar la pau, per assegurar-la sobre fonaments incommobles.

ANGEL SAMBLANCAT.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA



Apunts per a la història del trajo XINOS

Els presos governatius

Uns quants obrers, que es troben detinguts governativament a la Presó Celular fa bastant temps, ens escriuen pregant-nos que demanem a l'autoritat competent la seva llibertat.

Ens deixarà la censura elevar aquesta súplica al senyor Milans del Bosch?

Creiem que sí. Almenys al nostre confrare, "El Diluvio", se l'ha permès fer-la, i no és de suposar que a nosaltres se'ns hagi de donar tracte distint.

No queden gaires presos governatius a Espanya.

Quasi tots els que foren detinguts al pujar el Directori al poder, han estat alliberats.

Resta una petita minoria, qual detenció ha pogut tenir una oportunitat, però que és actualment innecessària, regnant a tot arreu la pau i tranquil·litat, la bona temperatura social que el termòmetres oficials senyalen.

A aquesta minoria, insignificant pel nombre, no se li obriran les portes de la presó, que a homes més perillosos han estat obertes de bat a bat?

Al senyor governador ens dirigim i li preguem que així sigui, que així ho faci.

No havent conflictes socials, no essent possible cap pertorbació de l'ordre públic, per a què tenir tancats aquests homes? Per a què?

Tipus de "La taberna del mal abrigo"

"EN SOCRATES"

Fer un resum biogràfic de la vida d'aquest personatge, és una feina basant embrollada. Dic això pel motiu de què aquest bon home no es pot pintar a la lleugera.

Seria necessari disposar d'un espai quelcom més ample que el que tenim. No obstant, jo crec que els llegidors de la CAMPANA amb uns botonets de mostra ja en tindran ben bé prou. Doncs, bé: li diuen "en Sócrates", per les seves aficions a llegir. De criatura treballava al moll, però per les seves rebeldies el van postergar els capatassos. Va fer de carreter, de mossò d'estació, de quaranta oficis, i a tot arreu donava la mateixa nota. Les traïdories dels companys—diu ell—i la pèrdua de l'únic fill que em quedava de tota la família, van induir-me a fer la vida d'anacoreta que faig.

I afegeix:
—No vull tractes amb ningú, i si m'arredosso a estones en aquesta "taberna", és perquè al mig d'aquesta gent no hi trobo hipocresia. Si no fos que tinc necessitat de relació per defensar la força, faria una paròdia d'en Zaratustra.

—Caram! Coneixeu en Zaratustra?
—Totes les obres d'en Nietzsche i algunes més.

—Així, potser no és estrany que induït per les seves teories busqueu refugi a la soledat.

—No, senyor, no; el llegir mai m'ha fet perdre l'escriure: els que ja ho portem dintre l'ànima, no tenim necessitat de les teories de ningú.

Busco la soledat perquè, al meu entendre, puo prescindir de la companyonia.

—I, doncs, com us guanyeu la vida?

—Decentment: sense explotar a ningú ni deixar que m'explotin! Pescant! Quan he guanyat prou per la setmana, ja paro el carro, ja no en vull més.

—Home—això no ho trobo d'allò més bé.

—Doncs, és així; amb la particularitat que si m'escolteu em donareu la raó.

—Amb molt gust. I aquí "en Sócrates" és desfa amb una conferència que posa els peus de punta, desglossant conceptes i formes que deixen a tots convençuts i amb la boca oberta: "en Sócrates" fa saber a tots els presents que la societat actual està mal constituïda, que mentre els uns mengen massa, altres no mengen res; que uns viuen en palaus i altres en barraques infectes, és a dir, que justifica la seva manera d'ésser i de pensar.

Quan ha acabat la disertació, un músic ambulant li pregunta.

—Escolteu, "Sócrates": Com és que sabent tant, no féu alguna conferència pública?

—La faré—diu "en Sócrates"—quan vós hi poseu música "acharlestonada", que és de la única manera que avui podria interessar a la joventut.

Decididament, "en Sócrates" és el filòsof de "La taberna del mal abrigo".

PEPET.

OPTIMISME

El plebiscit popular un gran èxit ha assolit; dos milions d'espanyols es veu que es van decidir a dar la seva opinió, respecte a si és de profit que segueixin governant els ministres que tenim i el president, sobretot, que és per qui ha rodut el film.

Jo no haguera pas dit mai que la cosa anés així, apàtics i freds com són els espanyols, però en fi, en llegir els resultats que als diaris han sortit, em dono per convençut i em poso del tot tranquil, i si no em faig retratar, és perquè no tinc pistrines, que un sabre i tot, si en tinguéss, em comprava tot seguit, per al triomf festejar aplanador i imprevist que a tot arreu ha tingut aquest primer plebiscit. Mes una cosa tan sols sapiguer voldria, amics; i si algú me la digués li restaria agraït: el nombre de dones just que volgueren acudir als comicis a signar amb un aire decidit.

Quantès foren, vint-i-set? Duescentes? Dotze mil? Trescentes mil? Mig milió? Jo crec que fóra precis que ço es posés ben bé en clar, per a poder escatir si la idea de progrés en els cervells femenins de cop i volta ha esclatat, en vindre el moment precis de poder dir sa opinió sense gota de perill, ni de fer cap mal paper, davant de tot el país.

Voldrà dir-nos-ho el Govern? Crec que no, i val més així, car si es veia, per dissort, (tot podria succeir), que elles més vots han donat que no els homes, fóra trist i rebaixaria el goig que tots a dintre sentim, en veure que el poble en pes té ganes de reeixir i donar el parer llur, com ho feia en temps antic; en quan manifestar pot l'estat del seu esperit.

Mes, tot vindrà, tot vindrà... Qui hauria gosat a dir que en tres dies, pim! pam! pum!, es fes aqueix plebiscit que ha deixat esmaperdut als pessimistes més primers? A primers del mes entrant veurem també, quan senzill és muntar un Parlament de diputats escollits, votats sense fer soroll ni marejar als veïns amb mitings esquelotaires i articles plens de verí; sense rodes d'electors ni cartells desvergonyits ni vots a pes d'or comprats ni morts que resulten vius. Això va bé, això va bé... Jo voldria dir-ho a crits perquè no em puc aguantar de l'optimisme que tinc!

FLOK.

22 DE SETEMBRE DE 1926

XXXI ANIVERSARI DE LA MORT

DE

Innocent López Bernagosi

LA CAMPANA DE GRACIA

dedica aquest record a son inoblidable fundador

Músic pagat, fa mal so

Anaren tres joves d'excursió a Vilarresea, un diumenge de bon matí. Quan mancava poc per arribar-hi, un d'ells passava tan a la vora del camí, que tingué la desgràcia de rrelliscar i anar a caure dins d'un rec; i caigué en tan mal lloc, que quasi era impossible sortir-ne, prometent que si en sortia bé, faria dir una missa a Sant Antoni.

Després de molts esforços, aconseguí sortir del tràngol, i continuaren el viatge.

Arriben a Vilarresea, i el primer que fan és anar a encarregar una missa. Entren a la Rectoria i troben al senyor rector esmorçant.

Aquest s'aixeca i diu:

—Què se'ls ofereix?

—Venim a veure si demà pot dir una missa a Sant Antoni.

—Sí, senyors. Ja ho crec que sí.

—Quant val, que la pagarem?

—Un duro.

Pagaren el duro i se n'anaren.

—Que vindran a oír-la?

—No, senyor, perquè volem marxar molt matí.

Quan s'aixecaren al matí per a marxar, el que va caure va dir que no podia marxar amb ells, doncs es sentia de la caiguda i no podria fer un camí tan llarg.

Quan fou hora de dir la missa se'n anà a l'església i trobà tancat; s'assegué en un banc, esperant que anessin a obrir la església.

Esperà més d'una hora, i res. Quan després vege venir un noi tot xiulant, li preguntà:

—Que ets l'escolà?

—Sí, senyor.

—I que no ve el senyor rector a dir la missa?

—No, senyor.

—I, per què?

—Perquè el senyor rector és a dinar al camp.

I, a més, va acabar el vi ranci de dir missa.

Llavors, el jove, es tregué una ampolleta de la butxaca i digué a l'escolà:

—Té, digue-li al senyor rector que si no té vi ranci per a dir la missa, que la digui amb aquest vi de quina, que encara li anirà millor.

I pensà: "Ja tenen ben bé raó de dir que "Músic pagat, fa mal so".

ELS CONGREGANTS DE L'ESTORNUT.

L'excomunicació de Maurras

El Papa ha excomunicat als líders de "L'Action Française".

Els ha excomunicat per pagans, per heretges i per publicans.

Cal dir que això que Roma reprova en les doctrines de Maurras, és l'únic d'elles que a nosaltres ens sembla passador i tolerable.

Ço que té de reaccionari, de clerical i d'absolutista el legitimisme francès, al Pare Sant li sembla de perles.

Es el que té d'humà, d'heterodoxe i d'independent el que el Papa condemna i anatematitza.

Els santons de "L'Action Française", ultramontans per damunt de tot, ja s'han sotmès al dogma i demanat perdó humilment al successor de Sant Pere.

En Lleó Daudet que, davant de Caillaux i dels republicans udola com el rei de la selva, davant del sobirà pontífex plora i bela com un xai.

El consell sumaríssim de Segovia

El Consell de Guerra celebrat a Segòvia contra el director i els professors de l'Acadèmia d'artilleria, ha aplicat als processats penes molt greus.

El coronel director de l'Acadèmia va ésser condemnat a mort, però se l'indultà i commutà aquesta pena per la de reclusió perpètua.

Quaranta vuit professors més de l'Acadèmia han estat condemnats a vint anys de reclusió.

En altres ciutats s'estan instruint causes contra els que prengueren part en el moviment de resistència contra el Govern, iniciat per l'arma d'artilleria.

Obra nueva

LA CASA PALIDA

ANGEL SAMBLANCAT

(Hojas del diario de un preso)

Un tomo

Ptas. 3



MIRANT LA LLISTA

—Adéu números! Ni els mils, i això que n'hi ha tants!

OBRA NOVA

Segona sèrie de Presons d'Europa

EN SERRALLONGA AUTÈNTIC - LA FI DEL BANDOLERISME - EL GOVERN DEL COMTE-DUC D'OLIVARES - EMPRESONAMENT DELS DIPUTATS DE CATALUNYA - EL CORPUS DE SANG - MORT DEL COMTE DE SANTA COLOMA

per F. GIRBAL JAUME

Un tom en 8.u, il·lustrat, amb gravats de l'època,

PREU: 2 PTES.

En premsa: Tercera Sèrie

LA BASTILLA

nos. Però nosaltres, encara que sembli el contrari, no ens el deixem prendre tan fàcilment.

Fa uns quants dies que fou posat en llibertat el director d'El Pueblo Vasco, de Sant Sebastià.

Estava detingut per publicar uns comentaris antigovernamentals.

Ens alegrem d'aquesta llibertat.

Un fiscal demana per un acusat quatre-cents noranta cinc anys de presó.

Això—demés de la bona i cristianíssima intenció que suposa—denota en el dit fiscal unes grans condicions d'humorista.

Per què no es dedica a la literatura festiva?

L'Ajuntament promet un premi de 50 duros als pares que tinguin dotze o més fills.

Ja cal que ens espavilem a omplir de desgraciats el món, perquè 50 duros són tot un pervenir!

No en tenim prou amb les incabables obres de la Plaça de Catalunya, que ara volen desgraciar la de la Universitat.

Anfós Vidal i Planas estrena aviat al "Goya" una comèdia que duu per títol "Una casa bien".

D'aquesta casa hi serem visita.

D'una altra comèdia ens anuncia la premsa l'interessant títol: "Indultado antes de condenado".

Capçalera d'un article d'"El Liberal": "Un caso de encefalitis letàrgica."

Ja, ja. El nostre.

"Els braus de Trespacios, mansos", diu un crític taurí.

Tots, tots mansos perduts.

En Mussolini ha sortit i hès d'un altre atemptat.

El "Duce" és un home de sort.

Al "Barcelona" han estrenat "Hacer el amor". Quasi bé tot el que s'estrena al teatre és "hacer el burro".

Una estadística diu que a l'Argentina hi ha més de mig milió d'espanyols.

No s'amoïnin. Aviat hi serem tots.

A Xina guanyen els republicans.

Visquen els xinos!

Imprenta LA CAMPANA i L'ESQUELLA Carrer del Jolm, 8 - Ciutat



TRASTOS DE CUINA

El morter, la mà de morter, la forquilla i el ganivet.

UN TROS DE PAPER.

Entre montanya i montanya, ahont s'ou no mes que lo vent i lo ronc del torrent, hi ha una rustica cabana.

Desde aquell cloi, sols se veu lo cel, alsinars, rouredas, pedregams y saizaredas y esbarsers per tot arreu.

De tras la cabanya, una borta; devant la cabanya, un prat; en lontanansa, un serrat, camí que a una hermita porta.

En grossos vols las perdus peonan prop la cabanya, la llebra son jas y apanya, los cunills hi fan sos nius.

Pera beure, para 'l vol quant baix del torrent arriba, la merla, lo galis, la griba, la cadenera, l'oriol.

De huna, sola podreu trobar, per las montanyas aquellas, un pastor de bons ovelles fent, pel seu masti, un collat.

Cap altre humana companya altera ab los seus romans, la calma dels mioradors, de la rustica cabanya.

Donchs a aquesta soletat fora la meha alegría anarhi... a cassar un dia y camas cap a ciutat.

Fins passat quaranta dias despres de cantat lo Te Deum, no s'obra 'l curs acadèmic de 1865 a 1866.

De segü que, pera los estudiants, passarán més despres a aquets quaranta dias que los quaranta de Quaresma.

Avans de organitzar las brigadas de emblanquinadors, se va fer donar una capa de calç a la rustica portada del Saló de Cent, per ser creyent ob la major bona fe que estaria mes decent.

SÍMILS.

¿En qué se sembla un ganivet a un que se 'n va? —En que parteix.

¿En qué se sembla Monserrat a un bon forrajero? —En que s'errat.

¿En qué se sembla una llitura a una gabiá de fieras? —En que té unas.

¿En qué se sembla un discurs a un pessebre? —En que hi ha figuras.

¿En qué se sembla 'l estofat a un naufrago? —En que s'ofega.

¿En qué se sembla un sot a un número? —En que es vuit.

¿En qué se sembla una rifa a un músich? —En que toca.

CHARADA.

De vegadas la primera se diu en lloch de segona; quant 'l' una ó 'l' altra se 'n dona, l'altra ó 'l' una m' enquimera.

Tres y dos, qué n' es petit! Tres y tres, qué n' es petit! Una y tres de llarch no esista, pero ho es mes que 'l que he dit.

La quarta res té de mori; mes te un bon xiquet de dalls, advertintlo que no falla ni excita cap trist recort.

Tinch a casa una perdiu qu' es tant com jo tres y quarta; qui de dos y tres se afarta ó es molt nen ó molt... no s' diu.

Sens a y dos no hi ha 'l tot meu... lo tot, qu' es tant necessari que en cap casa pot fallarhi... ¿No he dit prou, en nom de Deu?

SOLUCIO DE LA CHARADA ANTERIOR.

ENMIDONAT. Solució del geroglífich anterior.

Sant Francesch, vellit.

GEROGLÍFICH.

Avans del cólera un botiguer de la plassa Reyal, deya: —Aquet vespre no vé ningú a comprar! Quant plou es un gust, s' omplan de gent totes las voltes.

Lo dijous passat, quant semblaba que daba 'l' aigua pera mor de Deu, lo mateix botiguer s' esclamaba ab aquets termes: — ¡Caramba de pluja! Veus aquí un vespre en que no passa un ánima. Si no ploegues, no s' podria passar de gent; y de molts, sempre n' entra algun.

¿Com cambian los desitjos!

EPIGRAMA.

Volja tocora french lo marí de donya Cinta, y jo vaig dirli: — ¡aixó ray!

pois en cos de camisa.

S. P.

ADMINISTRACION Y REDACCION.

Carrer Amplo, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Lep. 29. y Rambla del Moy, 39.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA. Al mes, 4 rells.

FORA DE BARCELONA. Trimestre, 12 rells.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA. (Si Deu vol).

LA SUSCRIPCIO COMENSA SEMPRE lo 15 de cada mes.



UN TROS DE PAPER.

A NOSTRES LECTORS.

Una indisposició arribada ab lo últim tren a la casa de un dels redactors (no s' alarmis, no es res del temps) nos ha obligat a posar en aquest número un article que li devia anar antes de venir a l'estación.

LO PASSEIG DE GRACIA.

La Barcelona alegre, ociosa, la Barcelona movidissa, no la busquin sino al passeig de Gracia, y ara més que may de ensà del esanche ¡malviate la paraula!

Lo passeig de Gracia es més passeig que la Rambla, perquè es molt més ample; perquè té vistas més dilatades y amenas; perquè los edificis que ara comensan a borejaria no recordan com los de la Rambla lo castich del treball y lo oficina de la industria, sino lo grat descans, lo benestar, la riquesa, lo luto.

Per allí se esplaya lo cor veient las tentativas artisticas de las fanyadas, siquera no sempre lo bon gust hají inspirat a losarquitectos; losells no se troban may traidorament ofesos per un carreró asquerós com lo del dretas del correu ni lo arch de Trenclauser.

No se desvaixet lo plaber de la contemplació ab las reflexions que inspiran vint perquers que ab sos grans rétois, sos fanals luminats, sos aparadors, sos castells y sas quas penjadas, fomeditar en sos alfanys de lo Hoguer, la contribució, los aliments, lo vestit, y qui diu, perquers diu santes, guanters, cafeters y tota aquella gent que viu de lo que guanya treballant per fora.

Lo passeig de Gracia nos ofereix a la vista lo mitj-cercol de montanyas guardant un pla deliciós, ara cubert de blat

yert y rojas rosellas, ara daurat per lo brillant rostoll. En tot son ambit no s' hi veu ningú que sembli estarhi per fora, sino al contrari, per acte de propi voler, encaminat a proporcionar un goig.

Gent que va, gent que ve, gent que va y ve, ningú porta en son aspecte las senyals de agitació forosa que regna en la ciutat. Lo corredor va tan a poch a poch com lo brenidat; lo estudiand no se recorda de los llibres, lo mallat se sent aliviat per lo sa del aire y lo panorama que 'l rodeja...

¿Que diguin lo que vulguin, no hi ha com lo passeig de Gracia! Al ivert, se va de tarde a lo passeig de Gracia. A lo estiu, demati y vespre se va a lo passeig de Gracia. Per anar a los numerosos poblets del voltant, se aplica sempre que s' pot, la proporció de passar per lo passeig de Gracia.

A tot foraster se li pregunta: ¿ja ha vist lo passeig de Gracia? La animació del passeig de Gracia, al estiu, comensá lo dia.

Antes que los ómnibus vajin y vingan, ja hi transita gran munio de jornaleros, que ab pas lleuger, ágils de camas y sans de calor, se encaminan a Barcelona, ab lo jeb al coll (si 'n portan) y lo esmorás embolicat en un mocadé de quadros blancs.

Al mateix temps baixa ab ells gent que venen a vendre pollastres, forchs d' alla y cebas, pebrots y tomatechs, esbergnias y ons y frutias.

Al sortir lo sol varia, mes no mimba lo género de transients, que allavors per lo general no van de Gracia a Barcelona, sino de Barcelona a Gracia. Son gent que lenua la familia a la vila, a San Gervasi, al Putxet y a Vallcaras, que habentens anat a fora per passar lo estiu mes tranquile, no paron may de entrar y sortir, y al cap de tres mesos han visitat mes que si baguessin anal y vingut de América.

Aquet moviment dura fins a la forsa del calor en que

baixa un poch, mes no cessa, puig son molts las personas que per molts que denhen ser molt poderosos, s' en van ab lo picul del sol a dinar a algun siti abont per arribarhi, per fora se té de araversar lo passeig de Gracia; de modo que tot se torna ómnibus, central, cotxes, crits de calesers, xurracadas, pols y gatastra de los jóvens fermes, que sen puja a dalt, sota la vela, abont se torran baix lo pretext de quent allí hi corra millor lo aire.

Los diumenes es mes animat lo quadre. Molt demati acut un extraordinari número de personas a los concerts de Clavé; altres van a pendrer xocolate a los demers jardins; altres ab la xella cap a alguna font; perquè ja es sabut que certa gent per veurer molt vi necessita estar ben prop de un doll de aigua.

Hi ha familias de menestrals que guanyant pochos diners, nopoden gosar de cap diversió; mes se resignan ab la sua sort, no axí cada diumenge poden anar a primer hora a pendrer xocolate al passeig de Gracia.

Així se explica en part, com en una nació se eternizan las tiranias.

¿Com no ha de ser esclau un poble abont a la majoria se creu casi felis si los diumenes pot beureur vi ó pendrer xocolate!

Ja n' hi poden fer a la alessada de un campanar a aquesta majoria; mentres no li prohibescan mastegar sirones torrats en tiera ó traquejar infusió de campete cada vuit dias, sempre dirá:

—Ara es un gust, las cosas sembla que van bé.

III. A las tardes de dijous de ivert, per espay de dos ó tres horas, la Barcelona jove, la Barcelona elegant y culta se traslada en pes al passeig de Gracia.

No es reconeguda persona decent (per molt que ho sigui la que no le per costum frequentar aquell siti en la época y horas indicadas.

Així es frase molt significativa la de: "Avuy fulana ha anat a lo passeig de Gracia".